

той самия ще бжде жертва, а преди него ще пострадат неговитѣ сънародници. Нито компромисътъ съ идеала си, нито пожертвуване на съотечественицитѣ си. Значи, — той не може да живѣе вече въ тази атмосфера.

И Фосколо напуща Италия и се отдава на доброволно изгнание.

Преди да говоримъ за живота на Фосколо, преминатъ въ изгнание въ Лондонъ, трѣбва да обърнемъ внимание на неговата последна творба, поемата му „Грациитѣ“. Това сж три голѣми химна, всѣки отъ които е посветенъ на една отъ богинитѣ на грѣцката митология: Веста, Венера и Палада, а тритѣ наедно сж посветени на голѣмия венециански скулпторъ Канова. Тѣ сж били писани въ различни времена. Тѣ съдържатъ сжщата онази мисълъ на Фосколо която срещаме и въ неговитѣ сонети. Сега, обаче, Фосколо, е далъ повече данъ на своята естетична амбиция. Тази поема е дивно свидетелство за аристократичната природа на единъ поетъ, свидетелство, за жалость, останало недовършено. Но, можеби, въ тази фрагментность се съдържа цената на тия химни. Ако тѣ нѣматъ лиричния трепетъ на сонетитѣ и патоса на „Гробницитѣ“, то тѣ сж естетическата отпочивка на поета. Въ тази почивка Фосколо раздипля душата си въ звуци толкова изтънчени и толкова пълни съ чаръ, щото едвали въ цѣлата огромна италианска поезия би могло да се намѣри друга творба, която толкова много да плѣнява съ блѣсъка да своята форма. Както казахме, това е естетическата отпочивка за душата на Фосколо, който въ последнитѣ години напусна поезията и написа своята класична проза въ студиитѣ си върху Данте, Петрарка и върху италианската литература.

Презъ време на своето изгнание въ Лондонъ, което трае цѣли десетъ години, се проявява величието на Фосколовия духъ. Не слабостъ трѣбва да виждаме въ това, не бѣгство е неговото изгнаничество, а самопожертвуване. Въ Англия, въ Лондонъ, кждето Фосколо се установява за винаги, до края на живота си, започва единъ новъ животъ на компромиси съ социалното си положение, съ поетическата си и аристократична амбиция, най-сетне, съ собственото си име, — животъ на страдания и оскждици и борба за запазване на своето разклатено здраве.

Когато Фосколо отива въ Лондонъ, бива приетъ като най-голѣмъ поетъ на Италия. Висшето общество приема поета на Италия като представителъ на своя народъ, и изискванията му къмъ него сж много голѣми. Това общество не може да допусне, то смѣта за престѣпно дѣло, единъ великъ човѣкъ да страда отъ материални нужди, да